

Tanzania dag 5-8

Dag 5

Vandaag gaan we een kerk bezoeken in Chekerini Rundugai-area bij father Amadeus.

Bij deze kerk is father Erasto 15 jaar priester geweest en hij zit nu al ruim 10 jaar in Sanya Juu. In 2009, 2012 en in 2013 zijn er in deze buurt huizen gebouwd door Martin. Hij heeft via de priester afgesproken met Amani. Deze jongeman is doofstom, heeft aan een aantal huizen meegebouwd, is inmiddels 28 jaar, getrouwd en heeft twee dochters. Amani heeft ook een huis toegewezen gekregen en dat is sinds een week of 6 klaar. We vertrekken met de bus om ter plekke te gaan kijken. Het huis is gebouwd 4km verderop naast het huis van zijn moeder.

Voordat we daar heen gaan gaat Martin nog even langs een winkeltje om meel, rijst en nog wat voedsel te kopen. Amani kan niet ophouden met lachen en bedanken. Bij de ouders zitten ook een hoop kinderen. Wie er allemaal bij hen hoort weet ik niet. Het kunnen ook zomaar kinderen uit de buurt zijn.

Amani heeft het huis nog niet betrokken want hij wil dat Martin hem toestemming geeft om het huis te betrekken. Er vindt een emotionele sleuteloverdracht plaats. Martin heeft zelf een mooi overtrek voor op het bed gekocht. Amani kan zijn geluk niet op, maar voordat hij gaat verhuizen moet eerst de pastoor nog langskomen om het huis te zegenen.

Op deze foto staat links onze chauffeur en tevens tolk Leonard

We trekken verder om naar de hut van Amani te gaan (nog eens 4km over iets wat een weg moet voorstellen) waar we zijn vrouw en kinderen ontmoeten. Als ik in de slaapkamer kijk weet ik niet wat ik nu precies zie. Er hangen wat lappen aan het “plafond” en daar slapen de kinderen in. Daaronder ligt een stuk schuimrubber waar Amani met zijn vrouw slaapt. De armoede straalt er vanaf.

De dochters van Amani

Wanneer we vertrekken krijgt Martin als dank een kip mee die we waarschijnlijk een dezer dagen op ons bord zullen terugzien.

Bert is er ook

Nog een bezoek te gaan vandaag. We gaan naar een kindertehuis wat ergens tussen wat zandpaden in ligt. Ik sta er elke keer van te kijken dat de plekken worden terug gevonden, maar onze chauffeur Leonard rijdt er zonder problemen heen. We treffen hier een zeer bijzondere engelse vrouw (mama Lynn) die al 20 jaar kinderen opvangt die nergens meer terecht kunnen. Kinderen met HIV, downsyndroom, lichamelijk en geestelijk gehandicapten, kinderen die dakloos zijn, verstoten, verkracht, mishandeld en noem het maar op. Ze zorgt ervoor dat kinderen naar school gaan, kunnen gaan studeren en als zij volwassen zijn op eigen benen kunnen staan. Op dit moment heeft ze zo'n 120 kinderen waar ze voor zorgt. We kunnen de kinderen niet ontmoeten omdat zij onlangs zijn overgeplaatst naar een andere locatie. De locatie waar wij nu zijn zal worden verkocht omdat ze op leeftijd raakt. 75 jaar is ze nu. Ze wil alles verkopen en het geld besteden aan haar stichting "A light in Africa". Voor mij is Mama Lynn een heldin!

Een foto van haar van internet. "A light in Africa".

Dag 6

Het is zondag dus de mis moet door ons worden bijgewoond. Dat is de enige echte verplichting die we deze reis hebben. Om 7u zitten wij gewassen en gestreken in de kerkbanken. De kerk puilt uit en vanwege de drukte worden er buiten nog stoelen bijgezet. Gerrit zei dat ze de mis daar op het grote scherm kunnen volgen 😊. Er zijn zo'n 500 mensen aanwezig en dan te weten dat behoorlijk wat mensen een uur moeten lopen voordat ze hier zijn. De mis duurt maar liefst 2u20m. Als ik nou nog niet gezegend ben dan weet ik het niet meer. Genoeg kerk gehad voorlopig. Poeh poeh.

Vandaag gaan we twee gezinnen bezoeken waar Gerrit twee jaar geleden voor mee heeft gebouwd. Het is leuk te zien hoe hij daar wordt ontvangen. Het buurjongetje Junior wat hem altijd hielp komt ook kijken en straalt helemaal als hij van Gerrit een bal krijgt.

Het tweede adres is het adres van Nicolaas de hoofdbouwvakker van ons bouwproject. Onderweg moeten we door een kudde met geiten en koeien heen.

Nicolaas was apetrots dat wij hem kwamen bezoeken. Hij heeft alles heel goed voor elkaar en heeft zelfs een televisie en een dvd-speler. Dat is in dit gebied heel bijzonder. Hij kan alleen dvd's afspelen want direct tv dat gaat niet. Ook heeft hij een waterkraan achter zijn huis. Een bijgebouwtje heeft hij zelf gebouwd waarin een apart toilet is (gat in de grond) en een aparte ruimte voor de douche (met emmer water wassen). Deze man mag oprecht trots zijn met alles wat je hier ziet. We waren zo onder de indruk dat we zijn vergeten om foto's te maken 😬

We bezoeken ook nog een teachers-college. Hier zit een leerling (Scolastica) waarvoor Martin de opleiding heeft betaald. Het is een tweejarige opleiding en over een half jaar zal zij deze opleiding afronden. Vivian is de begeleidster van Scolastica en is een moderne tante. Vlot gekleed en een vlotte babbel. Gerrit biedt twee tassen met sportkleding aan. Voldoende voor twee voetbalteams.

Dag 7

Gisterenavond is het gaan regenen en de hele nacht door heeft het gestort. Het is niet net als bij ons een regenbui, maar werkelijk met bakken uit de hemel. De stroom is uitgevallen dus het is even behelpen. Omdat je niks op de bouw kunt doen op het moment dat het regent hebben we een rustige ochtend. Lekker met een boek op de veranda en wat keuvelen over van alles en nog wat.

Tegen de middag houdt het op met regenen en we vertrekken na de lunch toch nog even naar het werk. we hoeven dus maar een halve snipperdag in te leveren :-). Als we aankomen is Oma (Bibi) helemaal door het dolle. Ze omhelst ons allemaal, danst en zegt / roept lachend van alles naar ons. Het zal vast en zeker positief zijn, maar wij verstaan er helemaal niks van. De bouwvakkers hebben zaterdag ook nog gewerkt dus er hoeven nu nog maar drie rijen opgemetseld te worden. Als wij aan het werk zijn doet Bibi even de afwas in het bakje wat voor haar op de grond staat. Ik dacht even dat het uit de metselermes was geschept.

De meiden willen ook nog even met mij op de foto. Saray, Oceana, Sobiera en Eva. Heel leuk. Eerst apart en daarna nog even met z'n allen.

Uitzicht vanaf de bouwplek op de Kilimanjaro.

Ik heb vandaag alleen maar stenen aangegeven en de mannen hebben het metsel- en voegwerk gedaan.

Wanneer we weer naar huis gaan is dat allemaal klaar. Morgen met hout die kant op en dan worden de spanten voor het dak gemaakt. Als die erop zitten, dan zijn wij klaar met dit huis. Het dak wordt bedekt met zinken golfplaten, maar dat wordt door de bouwvakkers verder afgewerkt. Waarschijnlijk nemen we morgen aan het einde van de dag afscheid van deze familie. Ik zie er nu al tegenop.

Op weg naar huis nog even een foto van een vrachtwagen die hier bijna allemaal met dit soort teksten rond rijden.

Bij terugkomst even douchen en wat schrijven. Ik word geroepen omdat de Kilimanjaro op dit moment goed zichtbaar is. Dus nog even een fotomomentje.

Dag 8

We vertrekken met wat vertraging naar de bouwplaats omdat Martin nog een afspraak heeft om te gaan kijken naar een nieuwe locatie. Rond 9u gaan we. Father Erasto zegt dat wij niet zo op de tijd moeten letten. In Europa hebben ze de klok, in Afrika hebben ze de tijd. En inmiddels is mijn ervaring dat dit klopt. Bij aankomst wordt er weer omhelst en gedanst. Er zijn meerdere mensen aanwezig en ik "vind" een baby in de hut. Die eigen ik mezelf even toe. Ze vindt het allemaal prima. De geur van Zwitsal is ver te zoeken, maar baby's blijven baby's.

Nicolaus (zo heet hij ipv Nicolaas), Manuel, en helper Ibrahim zijn net begonnen met de spanten in elkaar te timmeren. Wij pakken ook een hamer, zaag en spijkers ter hand en gaan aan de gang. Binnen de kortste keren zitten er 5 spanten in elkaar die er nodig zijn voor dit “grote” huis.

Ze worden met de hand naar boven gehesen. Manuel staat op zijn blote voeten op de muur en trekt het spant mee naar boven. De arbo zou hier een rolberoerte krijgen. Om 12u staan alle spanten op het huis.

Ipv de vlag erop te zetten gaan we wat presentjes uitdelen aan de kinderen. We hebben wat shirtjes gekocht en de schriften, en (kleur)potloden (van Henry en Corina) worden uitgedeeld. Ook Bibi krijgt een presentje in de vorm van een kanga (omslagdoek).

Ze zijn superblij en de shirts worden meteen aangedaan. Voor het nieuwe huis maken we een dansje met z'n allen.

Geweldig om de dankbaarheid te zien en vooral te voelen. Wat bijzonder is het dat we dit deze mensen mogen bieden.

We vertrekken om te gaan lunchen bij de pastorie. We zitten er allemaal een beetje doorheen en nemen even wat rust en om 15:30u vertrekken we weer in "ons" busje. Op weg naar de koffieplantage halen we de eigenaar Cosmas thuis op. Zijn vrouw Mary heet ons welkom, karibu. Voor hetgeen wij gezien hebben leven zij een stuk luxer. Zij hebben zelfs een huishoudelijke hulp in huis. Haar kind Evira loopt hier ook rond. Grappig om te zien dat alle kinderen blanke handen interessant vinden.

Bij de koffieplantage aangekomen wacht de broer van Cosmas ons op. We krijgen hier een korte rondleiding. Op dit moment zijn er geen bonen omdat het geen oogsttijd is. De bonen worden handmatig van de struiken gehaald wanneer deze een rode kleur hebben. Ze hebben 5 hectare land, oogsten hier 1 keer per jaar en daar komen zo'n 2500kg ongebrande

bonen vanaf. Deze worden vervoerd naar een coöperatie Union in Moshi en daar worden ze gebrand.

We gaan bij de stenenfabriek van Erasto langs. Klei vermengd met zaagsel wordt in mallen gedaan en dat worden uiteindelijk de stenen. Stenen worden opgestapeld met gangen ertussen. Hier worden takken ingestoken die ze aansteken. De stenen worden zo gestapeld dat ze een oven vormen. De hele oven wordt bekleed met klei. De oven wordt een week gestookt voordat de stenen droog zijn. Deze worden door het verwarmen oranje. Dan wordt de oven afgebroken en zijn de stenen klaar voor gebruik.

Op de terugweg komen we voorbij het huis wat we gebouwd hebben en gaan nog even kijken. De spanten zijn al allemaal geschilderd met afgewerkte olie en het dak zit er al voor een groot deel op. Bibi nodigt me uit om bij haar te komen logeren nu het huis bijna klaar is. Dat lijkt me niet zo'n goed idee, maar dat zeg ik maar niet.

De uitstapjes voor vandaag zitten er weer op. We dineren met father Erasto en de nieuwe pastoor Godfried Bahati. Verder een rustige avond. Ik duik op tijd mijn bed in. De invulling voor morgen is nog niet duidelijk, maar we zijn in Afrika, dusse... ginne stress :-).